tundi maas oimaſed olnud. Paasto kuus olli Tallinnamaal niſammaſuggune mawärriſeminne terwe tund aega. Ja pärraſt ſedda jälle meie Ria- ja Somemaal kanget kouemürristamiſt, walgolömiſt ja tuggewat mawärriſemiſt, nenda et mitmes kohtas Ma löhkes. Joulo-ku hakkatusſeſt paasto-ku löppetusſeni olli ühhetaſſane pakkane külm, mis innimesſe hinge, kui kätte läks, otſego weewli ſuits kinni panni. Pu wössad ja urwad metſades ollid mets-lomadeſt nenda jubba wimaks ärraſödud, et neid lomi, kes neiſt ellawad, paljo nälja ſurri. Paljo lapſi ja wanno innimeſſi ſaid külma läbbi otſa. Wannad innimesſed mälletaſid piſſut, et ükskord enne ka wägga kange külm olnud, ja ſelle järrele wägga kallis aeg tulnud; niſamma olli ka nüüd, mil nälg ja ſurm hirmſaste möllaſid.

Nenda karristab Jummal innimeſſi! — Ei woi ükſki julge olla, et ka meie niſugguſid päiwi ei ſaaks nähha. Jummal on kül armolinne ja pitka melega, ja kannatab omma lastega; agga kui lapſed koggoni ülle-kätte lähwad, egga ennam ſuggugi temma iſſalikko-maenitſemiſe ſannaſt ei holi, ſiis on temma ka üks pühha-wihhaga Jummal, kes kurja nuhtlematta ei jätta.

Patto läbbi tulleb hädda,
Patto läbbi tulleb ſödda,
Pat, ſe panneb wangi, rauda,
Pat wiib alla pörgo hauda!
Pat ei laſſe käsko täita,
Pat ei laſſe kurja woita,
Pat, ſe kelab wagga ello,
Pat ſe on, mis ſadab wallo,
Pat, ſe on üks hirmus aſſi;
Patto eeſt, oh rahwas kaſſi!!

Tapja-kaew.

Aastal 1674 heina kuus ſündis Tallinnas ſeſuggune luggo, kelle ſarnaſt meie ümberkaudo ei enne egga pärraſt polle kuuldud. Ühhe hommiko warra läks üks tüdruk ühhe